

Розділ 63	Човен-труна з мерцем виходить у примарне море	161
Розділ 64	Чорні одежі та білі кістки в маєтку Потойбічних вод	185
Розділ 65	Розплутуючи мертвий вузол, Повелитель води б'ється з Чорним Привидом	217
Розділ 66	Написи про тугу в розлуці, безлад у серцях і чорнильні ляпки	259
Розділ 67	Гора Тонлу відкривається, привиди поринають у неспокій	271
Розділ 68	Із крові засліпленого коханням постає Свята парча	281
Розділ 69	Подвійність кольорів і відкриті навстіж двері майстерні фарб	295
Розділ 70	Дев'яносто дев'ята примарна одежа, схована в небезпеці	315
Розділ 71	Дражніння викритого Володаря привидів	325
Розділ 72	Мій храм Пуці падає ниць (Частина перша)	347
Глосарій		361

Три боги, один привид
та невловимий Істинний Святець
(Частина друга)

— **В**ін підробив магічне поле вже після того, як ми залишили храм Пуці? — здивувався Ши Цінсюань. Але потім виправився: — Ні, ні. Не може бути.

Се Лянь також заперечив:

— Це неможливо. Тоді ми вже відчинили двері. Навіть якщо він прокрався туди після нас і розтер печатку, ми все одно мали б прийти в правильне місце. Поле було активоване, і будь-які зміни в печатці вже не могли вплинути на нього. Це означає, що він встиг втрутитися лише на якусь долю секунди.

Це була саме та коротка мить, коли Мін Ї завершив малювати печатку, а Ши Цінсюань задув свічку, і весь храм Пуці поринув у темряву!

Однак це суперечило тому, що щойно сказав Се Лянь.

— Але ж у кімнаті нас було лише четверо.

У невеликому храмі Пуці було три небесних урядники й один Володар привидів. Як вони могли не помітити, що хтось приєднався до них на пів шляху? І якби втрутився хтось із них, то хто саме це міг бути?

Ши Цінсюань не міг не глянути на Хва Чена. Хоча він швидко відвів очі, той не пропустив цей погляд і з посмішкою запитав:

— Чому ти дивишся на мене? Хіба найбільш підозрілий серед нас не Повелитель землі?

Тепер Мін Ї окинув його поглядом, а Хва Чен продовжив:

— Навіщо гадати, хто втрутився вже після, якщо він міг із самого початку намалювати печатку неправильно?

Мін Ї нічого не заперечив.

— Зачекайте хвилинку, володарю Хва, — заговорив Ши Цінсюань, — я знаю, що між вами є старі сварки, але в Мін-сьона немає причин так робити. Цього разу він тут, тому що я взяв його на допомогу.

— Звідки ти знаєш, що в нього немає причин? З іншого боку, ти, Повелителю вітру, і сам доволі підозрілий.

— Га? — Ши Цінсюань ніяк не очікував такого звинувачення. Він вказав на себе й перепитав: — Хто? Я?!

— Ага. Адже дуже часто самі злодії кричать: «Ловіть злодія!». Урешті-решт для чого ти прийшов? Якщо ти та твій поважний брат так боїтеся Істинного Святця бриднів, навіщо було збирати ту купу непотребу? Може, ви удвох змовилися, аби влаштувати пастку. Заморочили нам голову, щоб заманити сюди. Такий варіант теж не можна лишати поза увагою, — промовив Хва Чен.

З виразу його обличчя можна було зрозуміти, що він просто меле дурниці, але це звучало настільки правдоподібно, що будь-хто міг повірити його словам і почати підозрювати всіх навколо. Ши Цінсюань майже втратив упевненість у власних думках і відповів:

— Я... Не думаю, що мені аж настільки нудно.

— Так само й мені не настільки нудно, — посміхнувся Хва Чен.

Тут у розмову втрутився Се Лянь:

— Гаразд, гаразд. Прошу, припиніть сваритися. Насправді є ще один варіант. Коли Повелитель землі малював печатку в храмі, за дверима був хтось ще, хто намалював більш потужну печатку.

Під час зіткнення подібних магічних полів перемагає сильніше. Ши Цінсюань негайно погодився з цим варіантом і запитав:

— За дверима? Чи може це бути Зелений Привид?

— Е, я не думаю, що його можна вважати таким...

Се Лянь не встиг договорити, як раптом побачив, що очі Мін Ї блиснули, і той замахнувся прямо по потилиці Ши Цінсюаня. Принц тут же вигукнув:

— Повелителю вітру, обережно, ззаду!

Однак долоня Мін Ї гучно ляснула й розбила на шматки щось широке та прямокутне. Ця річ упала з неба й ледве не приземлилася Ши Цінсюаню просто на голову. Він відстрибнув на кілька чи, поплескав себе по грудях і промовив:

— Це було близько, дуже близько!

Коли він схилив голову й подивився на землю, його зіниці раптом звузилися. Се Лянь теж підійшов, щоб подивитися, і навіть трохи злякався. Це виявилася табличка із золотими ієрогліфами на блакитному тлі: «Палац Вітру й води».

Розбивати таблички храмів цих богів було заборонено. Мін Ї склав долоні, вираз у нього був суворий. Ши Цінсюань на мить заляк, а тоді змахнув рукавами та прибрав розбиту на дві частини табличку. Пізніше він пошепки промовив:

— Тримайте це в секреті! Ніколи нікому не кажіть. Мій брат збожеволіє, якщо дізнається, що хтось розбив його табличку!

Се Лянь натомість обернувся в інший бік і заговорив:

— Це... Це справді палац Вітру й води?

Так, напівзруйнований будинок, з якого вони вийшли, виявився ні чим іншим, як храмовим палацом Вітру й води.

Храм був повний павутини та старого пилу, закинутий і спустошений. Повелитель води був богом багатства, і оскільки нема людей, які б не любили достатку, його храми завжди процвітали. Здавалося просто неймовірним побачити його напівзруйнований храм. Після довгих пошуків у купі сміття за будівлею вони нарешті знайшли дві жахливі статуї богів.

У статуй Повелительки вітру були відсутні руки й ноги, а у статуї Повелителя води — перекручена голова. Проте вона була такою не через свій старий вік, її зламали навмисно, ніби хтось виплеснув свою нескінченну образу на неї. На жаль, ці дві статуї виявилися настільки схожими на справжніх богів, що було вкрай незручно бачити їх у напівзруйнованому старому храмі з усмішками на обличчях.

Ши Цінсюань схопився обома руками за статуї та підняв їх.

— Яка ж тут мала бути ненависть, яка образа!

Се Лянь також подумав, що це місце було сповнене злоби, але, щоб заспокоїти Ши Цінсюаня, промовив:

— Якщо є ті, хто поклоняється, будуть і ті, хто розбиває статуї. Такий закон цього світу, не бери близько до серця. Певно, це навіть навмисно підлаштували, щоб ти побачив. Хотіли посіяти страх у твоєму серці.

Але Мін Ї був небагатослівним:

— Ти витримаєш чи ні? Якщо ні, то йдемо звідси.

Ши Цінсюань скрипнув зубами, схопив віяло Повелителя вітру, різко підвівся та відповів:

— Витримаю! І хочу побачити, що за зілля він продає у тикві-горлянці*.

Вони вчотирьох покинули розбитий храм Вітру й води та обійшли містечко. Воно було дуже тихим і спокійним, ні заможним, ні занедбаним — нічого незвичайного. Точніше, найбільш незвичайним тут була присутність самих небесних урядників. Загублені в купі смертних, вони всім своїм виглядом, поведінкою та одягом аж надто сильно привертали увагу. Тому вирішили пірнути в провулок і змінити одяг.

Се Лянь із самого початку був одягнений, як мандрівний даос, тоді як троє інших змінили свою зовнішність із ніг до голови. Хва Чен переодягнувся в чисте й охайне чорне вбрання, а його довге волосся було акуратно зібране, що траплялося рідко. Тепер у його образі виднілося менше м'явості й більше доблесті, ніби він був красенем із якоїсь відомої та поважної родини, таким собі юним талановитим учнем. Дійсно, змусь імператора одягатися, як жебрак, — він усе одно не буде схожий на жебрака й надалі привертатиме увагу. Дивлячись на нього, Се Лянь згадав стару приказку: «Чоловіка красить чорний одяг». Він потайки подумав, що це справді так.

* «Що за зілля [він] продає в тикві-горлянці?» (葫芦里卖的什么药 húlu li mài de shénme yào) — китайська приказка, про людину, яка має приховані наміри. — Тут і далі — прим. пер.

Поки Ши Цінсюань висловлював свою думку з приводу нового вбрання Мін Ї, Се Лянь на мить замислився, а потім звернувся до Хва Чена:

— Саньлане, є дещо, про що я забув тебе спитати.

Хва Чен, поправляючи рукави, запитав:

— Про що саме?

Се Лянь стиснув руки в кулак, поставив їх перед ротом, легенько кашлянув і спробував звучати невимушено:

— ...Який пароль до твоєї мережі зв'язку?

Якщо хочете в будь-який час зв'язуватися з іншою особою через мережу духовного зв'язку, то потрібно спочатку отримати її пароль. Наприклад, щоб знайти Ши Цінсюаня, треба подумки прокричати наступні вірші: «Повелитель вітру — дарований Небом талант», «Повелитель вітру вродливий і невимушений», «Повелитель вітру справедливий і порядний», «Повелитель вітру шістнадцяти років віку». Звісно, зазвичай паролі урядників не були такими складними, а доволі нормальними.

Паролі до мережі високопоставлених урядників були утаємничені. Тож, очевидно, Хва Чен, як абсолютний Володар привидів, повинен був мати такий самий. Попри те, що вони знайомі не так довго, їхні стосунки, можна сказати, були доволі хорошими. Тому це трохи дивно, що вони досі не обмінялися паролями. Але якщо подумати, то щоразу, коли щось траплялося, вони одразу ж зустрічалися, тож у спілкуванні в духовній мережі навіть не було потреби.

Се Лянь ніколи не запитував когось з урядників про пароль, адже, якщо щось траплялося, він просто заходив до загальної мережі зв'язку та гукав кого

потрібно. Тож зараз принц уперше запитав чийсь пароль, а тому трохи хвилювався, що здаватиметься грубим. Побачивши, як очі Хва Чена зблиснули, Се Лянь трохи зніяковів і поспішно промовив:

— Незручно? Тоді нічого, не хвилюйся, я просто ляпнув, не подумавши. Тож якщо пізніше захочу щось особисто обговорити, то просто питатиму напрому. Я подумаю, як би тихіше це зробити...

Однак Хва Чен перебив його:

— Не незручно. Я дуже радий цьому.

Се Лянь завмер.

— Га?

— Я дуже радий, що геґе нарешті запитав мене, — зітхнув Хва Чен. — Оскільки ти не запитував мене про пароль, самому мені було незручно питати. Мені ніколи не хотілося обмінюватися з кимось паролями, тому я ніколи й не питав про нього першим. А тепер нарешті дочекався, щоб геґе запитав мене сам. Тож не хвилюйся і не думай, що «ляпнув».

Настрій Се Ляня одразу покращився, він ухопився за його руку та промовив:

— То ми переймалися про одне й те ж! Я помилився, до цього усе я сказав, не подумавши. Вибач, Саньлане. Отже, який твій пароль?

Очі Хва Чена ледь блиснули, і він злегка нахилився вперед.

— Геґе, слухай уважно. Я скажу його лише один раз, — і тихо прочитав речення.

Коли принц вислухав юнака, його очі розширилися.

— ...Це і є він? Справді? Саньлане, ти не поплутав? Але Хва Чен тримався стримано та спокійно.